

«Він не міг вчинити інакше...»

– сказав старий фронтовик про полеглого онука

Це була, напевно, найдраматичніша сцена з усіх фото- та відеокадрів, знятих протягом останніх місяців на церемоніях поховання військовослужбовців і правоохоронців, що полягли в боях із сепаратистами на сході країни. Старенький дідусь у кітелі радянського Військово-Морського флоту з численними нагородами над труною свого онука, 23-річного офіцера Національної гвардії України, що загинув на Донеччині, зі сльозами на очах висловив те, що, мабуть, давно повинні були сказати ветерани Великої Вітчизняної, проклинаючи нинішню «неоголошену війну» і тих, хто її спровокував, зокрема – особисто президента Росії Путіна...

Життя командира взводу запорізького з'єднання НГУ молодшого лейтенанта Івана Гутніка-Залужного обірвалось у ніч на 10 серпня внаслідок ворожого нападу на позиції сил АТО поблизу районного центру Амвросіївки. Група терористів спробувала оточити й захопити блокпост, вочевидь, намагаючись прорватись у бік українсько-російського кордону. Але бойовикам не вдалося захопити гвардійців зненацька: пересування ворога було виявлене завдяки тепловізору, який напередодні передали воїнам Нацгвардії волонтери з міста Мелітополя...

Спалахнув запеклий бій, перебіг і підсумок якого визначили грамотні дії командира підрозділу НГУ: зазнавши втрат, терорис-

ти змушені були тікати. На жаль, ціною цієї перемоги стало життя Івана Вікторовича – він був єдиним із гарнізону блокпоста, хто не вберігся від ворожих куль, які влучили йому в шию та спину, пройшовши між пластинами бронезилета. Бойові побратими намагалися врятувати життя хороброго офіцера, доставивши його до лікарні, але зусилля медиків виявилися марними.

Іван Гутнік-Залужний народився й виріс у Запоріжжі, він закінчив Запорізький інститут економіки та інформаційних технологій, здобувши диплом магістра і звання офіцера запасу, працював начальником виробничо-технічного відділу приватного підприємства, що займалося будівельними й монтажними роботами. У квітні 2014 р. був

мобілізований на військову службу до Національної гвардії України, проте, за словами однополчанина, Іван Вікторович став до лав гвардійців цілком свідомо – фактично, як доброволець – і з перших днів рвався «на фронт». «Він був патріотом, дуже хотів потрапити в зону АТО, прагнув у всьому бути першим і найкращим. Хороша людина – розумна, дружелюбна, товариська, позитивна, приємна. Займався спортом, вів здоровий спосіб життя», – згадує про підлеглого командир роти капітан Денис Бестужев.

Молодий офіцер доклав чимало зусиль для координації роботи громадських активістів щодо збирання матеріальної допомоги для свого підрозділу, за допомогою соціальних мереж організувавши «народне» постачання засобів захисту та зв'язку й іншого спорядження. Ця діяльність тривала й після того, як 27 липня Іван Вікторович був направлений на схід України – остання посилка, яку за допомогою волонтерів передала йому його мати, Галина Іванівна, містила взуття для всього взводу...

Він був єдиним сином у матері й не встиг створити родину – як повідомили його друзі, Іван

вирішив відкласти призначення на 7 червня весілля: «Він вважав своїм обов'язком спочатку захищати Батьківщину...»

Наказом командувача НГУ молодшому лейтенанту Івану Гутніку-Залужному посмертно присвоєно чергове військове звання «лейтенант», крім того, його представлено до державної нагороди.

У панахиді й церемонії поховання відважного офіцера, що відбулася на Правобережному (Осипенківському) кладовищі Запоріжжя, разом із його родичами й однополчанами взяли участь сотні земляків, зокрема представники керівництва області й міста. Саме тут пролунали гіркі, сповнені відчаю слова 96-річного дідуся полеглого гвардійця, кавалера кількох бойових орденів полковника у відставці Івана Залужного – фронтовика, який у «рокові-сорокові» із боями пройшов від Москви до Варшави, а потім ще й брав участь у війні з Японією, у минулому – активіста радянського Комітету ветеранів війни.

Він зазначив: Іван був вихованим на любові до Батьківщини й рідного міста, тому він не міг вчинити інакше. Справжнім криком душі, страшним набатом на весь інформаційний простір колишнього Радянського Союзу пролунало звернення Івана Онікійовича: «Я хочу, щоб почувли мій голос ветерани Великої Вітчизняної війни в Росії. Мої друзі, мої побратими – нас уже мало залишилося, але якщо ви мене почувете, то зверніться на решті до Путіна! Що ти робиш?! Чого тобі мало? Ви Крим взяли – мало?... Тобі ще Донецьк потрібен? Луганськ потрібен? Уся Україна потрібна? Ви ж кров ллєте! Дорогі мої друзі, ветерани Росії, ми ж ділили хліб навпіл, ми цигарку курили одну на двадцятьох, ми один одного захищали в окопах! А тепер завдяки Путіну, дорогі ветерани-росіяни, – посилають ваших онуків убивати наших онуків. Мого онука вбили...»

Дай Бог, щоб ці слова почувли в сусідній державі, особливо – за стінами Московського Кремля!

Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»